

Finanční arbitr

Legerova 1581/69, 110 00 Praha 1 – Nové Město

tél. 257 042 094, ID datové schránky: qr9ab9x

e-mail: arbitr@finarbitr.cz

www.financniarbitr.cz

Evidenční číslo: FA/20166/2016
Spisová značka (uvádějte vždy v korespondenci): FA/ZP/547/2014

Rozhodnutí o námitkách

Finanční arbitr příslušný k rozhodování sporů podle § 1 odst. 1 zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finančním arbitrovi“), rozhodl v řízení zahájeném dne 12. 11. 2014 na návrh navrhovatele ■, zastoupeného Mgr. Lucií Růžičkovou, advokátem ev. č. ČAK 9088, se sídlem Jana Růžičky 1165, 148 00 Praha 4 (dále jen „Navrhovatel“), proti společnosti Generali Pojišťovna a.s., IČO 61859869, se sídlem Bělehradská 132, 120 84 Praha 2, zapsané v obchodním rejstříku vedeném Městským soudem v Praze, spisová značka B 2866 (dále jen „Instituce I“), a společnosti Swiss Life Select Česká republika s. r. o., IČO 63480191, se sídlem Holandská 3, 639 00 Brno, zapsané v obchodním rejstříku vedeném Krajským soudem v Brně, spisová značka C 20805 (dále jen „Instituce II“), a vedeném podle zákona o finančním arbitrovi a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve věci náhrady škody nebo vydání bezdůvodného obohacení, o námitkách Navrhovatele ze dne 14. 6. 2016, evid. č. FA/14677/2016, proti nálezu finančního arbitra ze dne 30. 5. 2016, evid. č. FA/10977/2016, takto:

Námitky navrhovatele, ■, doručené finančnímu arbitrovi dne 14. 6. 2016, evid. č. FA/14677/2016, se zamítají a nález finančního arbitra ze dne 30. 5. 2016, evid. č. FA/10977/2016, se podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o finančním arbitrovi potvrzuje.

O d ů v o d n ě n í :

1. Řízení o návrhu

Navrhovatel se domáhá náhrady škody ve výši 450.182,- Kč, která mu vznikla v souvislosti s uzavřením pojistné smlouvy, nebo vydání bezdůvodného obohacení, pokud by finanční arbitř určil, že pojistná smlouva nebo její jednotlivá ujednání jsou neplatná.

Finanční arbitř v nálezu ze dne 30. 5. 2016, evid. č. FA/10977/2016 (dále jen „Nález“), vyšel ze zjištění, že Navrhovatel podepsal dne 25. 2. 2008 návrh na uzavření pojistné smlouvy investičního životního pojištění Future podle tarifu Z67, s počátkem pojištění od 1. 3. 2008, který Instituce I dne 13. 3. 2008 ve smyslu Všeobecných pojistných podmínek akceptovala a Navrhovateli vystavila pojistku (dále jen „Pojistná smlouva“). Pojistnou smlouvu uzavřely smluvní strany na dobu 30 let s pojistnou částkou pro případ smrti 2.000,- Kč a měsíčním

pojistným ve výši 20.000,- Kč, jehož výši si Navrhovatel v průběhu trvání závazkového vztahu postupně snižoval na částky 10.000,- Kč, 3.000,- Kč a 500,- Kč. Pojistná smlouva zanikla ke dni 1. 7. 2012 výpovědí Navrhovatele ze dne 14. 5. 2012; Instituce I následně vyplatila Navrhovateli odkupné ve výši 137.977,- Kč.

Finanční arbitr se nejprve s ohledem na zásadu procesní ekonomie a s odkazem na konstantní judikaturu zabýval námitkou promlčení, kterou vnesly Instituce I a Instituce II.

Finanční arbitr zjištěné skutkové okolnosti vyhodnotil tak, že nejpozději koncem měsíce července roku 2012 se Navrhovatel dozvěděl o tom, že obdržel plnění, které neodpovídá částce, kterou očekával (pocítil majetkovou újmu), stejně jako měl v té době veškeré potřebné údaje k tomu, aby mohl objektivně zjistit rozsah této újmy, a kdo za ni odpovídá. Finanční arbitr dovodil, že pokud od tohoto data (konec měsíce července 2012) počala běžet subjektivní promlčecí doba práva na náhradu škody a Navrhovatel jej po dobu 2 let u Instituce I nebo Instituce II ani u soudu neuplatnil, toto právo se ve smyslu §106 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném v době uzavření Pojistné smlouvy i tvrzeného škodního jednání a utrpěné škody (dále jen „občanský zákoník“), promlčelo na konci měsíce července roku 2014.

Finanční arbitr zjistil, že uplynula rovněž subjektivní promlčecí doba práva na vydání případného bezdůvodného obohacení, a to ve smyslu § 107 odst. 1 občanského zákoníku koncem měsíce července 2014.

Finanční arbitr se v Nálezu nezabýval během objektivní promlčecí doby, jak u práva na náhradu škody, tak na vydání případného bezdůvodného obohacení, neboť pro promlčení nároku postačí uplynutí jedné z promlčecích dob, nikoli obou.

Finanční arbitr uzavřel, že námitka promlčení nároku Navrhovatele je důvodná. Finanční arbitr proto musel návrh Navrhovatele podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi ve výroku I. Nálezu zamítnout.

Jelikož finanční arbitr není příslušný rozhodnout o návrhu v části týkající se doplňkového úrazového pojištění pro případ smrti Navrhovatele, řízení v této části podle § 14 odst. 1 písm. a) zákona o finančním arbitrovi (pro nepřipustnost návrhu ve smyslu § 9 písm. a) zákona o finančním arbitrovi) ve výroku II. Nálezu zastavil.

3. Námitky Navrhovatele proti Nálezu

Navrhovatel nesouhlasí s výrokem I. Nálezu, protože rozhodný okamžik pro počátek běhu subjektivní promlčecí doby práva na náhradu škody se nemůže vázat k okamžiku sdělení výše odkupného, jak dovodil finanční arbitr. Součástí povědomí o škodě musí být i vědomost o porušení právní povinnosti osobou škůdce a výši vniklé škody, kterou ale Navrhovatel v té době neměl. Navrhovatel tvrdí, že skutečnost, že Navrhovatel identifikoval v okamžiku vyplacení odkupného zápornou hodnotu mezi odkupným a celkově zaplaceným pojistným, neznamená, že v tomto okamžiku zjistil vznik škody, kterou spatřuje v neoprávněně účtovaných poplatcích Institucí I. Nízká hodnota odkupného mohla být způsobena ztrátou z investice.

Navrhovatel rozporuje, že by od Instituce I obdržel dopis ze dne 13. 7. 2012, v rámci kterého by ho Instituce I informovala o výši odkupného. Proto Navrhovatel Instituci I vyzval dopisem ze dne 16. 6. 2014 ke sdělení podrobného vyúčtování.

Navrhovatel tvrdí, že v průběhu trvání Pojistné smlouvy neměl žádné důvodné pochybnosti o neplatnosti Pojistné smlouvy a plnil v souladu s ní veškeré své povinnosti. Proto ani ze samotné skutečnosti, že Instituce I sdělila Navrhovateli nízké odkupné, nelze dovozovat vědomí Navrhovatele o neplatnosti Pojistné smlouvy ani o tom, kdo se na jeho úkor bezdůvodně obohatil.

Navrhovatel namítá, že finanční arbitr rozhodoval o námitce promlčení nároku na vydání bezdůvodného obohacení svévolně, protože Instituce I ani Instituce II promlčení tohoto nároku nenamítly.

Za rozhodný okamžik pro běh subjektivní promlčecí doby pro náhradu škody i bezdůvodné obohacení Navrhovatel považuje datum odeslání jeho výzvy k náhradě škody adresované Instituci I dne 21. 7. 2014. Navrhovatel proto trvá na tom, že svůj nárok uplatnil v otevřené subjektivní i objektivní promlčecí době, jejíž zachování odůvodňuje rovněž úmyslným jednáním Instituce I (v takovém případě zákon stanoví jak pro náhradu škody, tak bezdůvodné obohacení promlčecí dobu 10 let).

Navrhovatel vyčítá finančnímu arbitrovi, že postupoval v řízení v rozporu se zásadou vyšetřovací a materiální pravdy, když počátek běhu subjektivních dob neprokázal, ale pouze dedukoval, a nezabýval se nereálností počátku běhu této doby v okamžik sdělení výše odkupného. Podle Navrhovatele jednal finanční arbitr rovněž v rozporu se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení tím, že vedl řízení neefektivně, když vyzýval účastníky řízení k vyjádřením k okolnostem sporu, které neměly žádný vliv na jeho rozhodnutí.

Navrhovatel namítá, že Institucí vznesená námitka promlčení nároku na náhradu škody a bezdůvodného obohacení je v rozporu s dobrými mravy, protože její připuštění by znamenalo poskytnutí jednostranné výhody straně, která zavinila vznik škodné události (Instituce I). Mimořádnou intenzitu porušování práva Navrhovatel spatřuje v rozsahu systematické a propracované činnosti Instituce I, která obdobným způsobem postupuje i u dalších klientů. Zároveň pro Navrhovatele by promlčení nároku představovalo závažné sociální důsledky, navíc v situaci, kdy se Navrhovatel o protizákonném postupu Instituce I nemohl dozvědět bez odborné pomoci. Akceptace námitky promlčení by v posuzovaném případě vedla ke zneužití práva.

Navrhovatel namítá, že by bylo v rozporu s principem spravedlnosti, že by se u pojistných smluv s délkou trvání 20 let a více promlčovala práva (právo na vydání bezdůvodného obohacení v případě neplatnosti smlouvy identifikované až po několika letech jejího trvání) již po uplynutí tříleté objektivní promlčecí doby (§ 107 odst. 2 občanského zákoníku).

Navrhovatel tvrdí, že námitka promlčení odporuje snaze zákonodárce zajistit v případě neplatnosti smluvního vztahu rovnováhu práv obou stran, čemuž má odpovídat i platná judikatura (náleží Ústavního soudu ze dne 25. 5. 2011, sp. zn. IV. ÚS 2842/10).

Navrhovatel současně nesouhlasí s výrokem II. Nálezu a poukazuje na skutečnost, že v Pojistné smlouvě nebylo doplňkové úrazové pojištění pro případ smrti sjednáno a informace o tomto pojištění byla pouze v pojistce. Navrhovatel je tudíž přesvědčen, že doplňkové pojištění si smluvní strany platně nesjednaly, mimo jiné s ohledem na obligatornost písemného uzavření Pojistné smlouvy.

Navrhovatel navrhuje, aby finanční arbitr Nález v plném rozsahu zrušil a zcela vyhověl návrhu Navrhovatele.

4. Vyjádření Instituce I k námitkám Navrhovatele

Instituce I tvrdí, že o potencionální škodě se Navrhovatel dozvěděl již na počátku smluvního vztahu i v jeho průběhu z výpisů k podílovému účtu, popřípadě nejpozději okamžikem výpovědi Pojistné smlouvy a sdělením výše odkupného. V ten okamžik začala běžet subjektivní promlčecí doba, která ke dni podání návrhu na zahájení řízení již uplynula. Navrhovatel věděl o osobě škůdce od počátku, když Instituce I byla jediným subjektem, se kterým měl Navrhovatel smluvní vztah, ze kterého vznik škody dovozuje. Pro běh subjektivní promlčecí doby není rozhodné, zda a kdy se Navrhovatel obrátil na odborníka v oblasti životního pojištění. Pro vědomost Navrhovatele o vzniklé škodě pak není rozhodující ani vývoj podílových fondů, protože

Navrhovatel měl průběžné informace o výši kapitálové hodnoty pojištění z výpisů z podílového účtu a konečnou informaci po ukončení smluvního vztahu o celkové výši odkupného.

Instituce I namítá, že i kdyby se uplatněný nárok Navrhovatele nepromlčel, žádná škoda mu nevznikla a vzniknout nemohla, neboť nenastaly základní předpoklady pro její vznik, zejména porušení povinnosti Institucí I. Z předložených podkladů v řízení má Instituce I za prokázané, že Navrhovatel věděl, že od kapitálové hodnoty pojištění si Instituce I odečítá počáteční a správní náklady a poplatky.

Instituce I tvrdí, že k běhu subjektivní promlčecí doby u nároku na bezdůvodné obohacení není rozhodné, zda a kdy si Navrhovatel mohl učinit právní závěr o platnosti či neplatnosti pojistné smlouvy. Skutkové okolnosti, které Navrhovatel znal od počátku smluvního vztahu, byly dostatečné pro to, aby si učinil závěr, že se Instituce I mohla na jeho úkor obohatit.

Instituce I tvrdí, že nemohla vznést námitku promlčení nároku na vydání bezdůvodného obohacení před vydáním Nálezu, neboť se o rozšíření předmětu sporu o tento nárok dozvěděla až z Nálezu, který obdržela dne 30. 5. 2016. Nicméně jak v průběhu řízení, tak i ze závěrečného podání Instituce I bylo zřejmé, že nárok Navrhovatele na zaplacení požadované částky jako takový neuznává a namítá jeho promlčení. Instituce I přesto z procesní opatrnosti namítá v námitkovém řízení promlčení nároku domáhat se relativní neplatnosti Pojistné smlouvy z důvodu omylu, nároků na vrácení bezdůvodného obohacení i jakýchkoli dalších nároků dovozených finančním arbitrem.

Instituce I odmítá, že by námitka promlčení nároků z Pojistné smlouvy byla v rozporu s dobrými mravy, když z jednotné soudní praxe vyplývá, že dobrým mravům zásadně neodporuje, namítá-li někdo promlčení práva uplatňovaného vůči jeho osobě. Instituce I tvrdí, že nenastaly natolik výjimečné okolnosti a v tak mimořádné intenzitě, které by mohly její nemravnost odůvodňovat. Námitka promlčení není výrazem zneužití práva na úkor Navrhovatele, který marné uplynutí promlčecí doby zavinil svou nečinností.

Instituce I považuje námitky Navrhovatele za nedůvodné a navrhuje, aby finanční arbitr námitky Navrhovatele zamítl a napadený Nález potvrdil.

5. Vyjádření Instituce II k námitkám Navrhovatele

Instituce II tvrdí, že se plně ztotožňuje s napadeným Nálezem finančního arbitra, včetně jeho odůvodnění. K tvrzení Navrhovatele o počátku běhu promlčecí doby ve vztahu k náhradě škody a bezdůvodnému obohacení Instituce II ukazuje na skutečnost, že Navrhovatel sám ve svých podáních potvrdil vyplacení odkupného v průběhu července roku 2012, čímž se jednoznačně prokazatelně dozvěděl o potencionální škodě, resp. možném bezdůvodném obohacení ze strany Instituce I. Navrhovatel měl objektivní možnost identifikovat vzniklou škodu, škůdce i porušení povinnosti a uplynutí promlčecí doby tak jednoznačně zavinil vlastní nečinností. Případnou odbornou pomoc mohl vyhledat ihned při ukončení Pojistné smlouvy.

Instituce II namítá, že výhrada Navrhovatele ohledně rozporu vznesené námitky promlčení Institucí II s dobrými mravy nemůže obstát, protože nebylo prokázáno, že by potencionální škoda vznikla výlučně zaviněním Instituce II. Ani případné promlčení nároků neznamena mimořádnou intenzitu porušování práva, aby byl odůvodněn tak významný zásah do principu právní jistoty, jakým je odepření práva uplatnit námitku promlčení.

Instituce II považuje námitky Navrhovatele za nedůvodné a navrhuje, aby finanční arbitr rozhodnutím o námitkách Nález potvrdil.

6. Řízení o námitkách

Finanční arbitř podle § 12 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi rozhoduje podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, nestranně, spravedlivě a bez průtahů a pouze na základě skutečností zjištěných v souladu se zákonem o finančním arbitrovi a zvláštními právními předpisy. Ustanovení § 16 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi dává stranám sporu právo podat proti nálezu finančního arbitra odůvodněné námitky, a to v zákonem stanovené lhůtě 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení nálezu. Včasně podané námitky mají odkladný účinek. Podle § 16 odst. 2 zákona o finančním arbitrovi rozhoduje o námitkách rovněž finanční arbitř, který nález potvrdí nebo změní. Jelikož zákon o finančním arbitrovi upravuje náležitosti námitek a zásady řízení o námitkách pouze částečně, postupuje finanční arbitř ve zbytku podle těch ustanovení správního řádu, která upravují odvolání jako řádný opravný prostředek a průběh odvolacího řízení (srov. ustanovení § 24 zákona o finančním arbitrovi ve spojení s § 81 a n. a § 141 odst. 9 správního řádu).

Finanční arbitř posoudil námitky podle § 16 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi a § 81, 82 a 83 správního řádu jako přípustné. Finanční arbitř proto přezkoumal soulad Nálezu a řízení, které vydání Nálezu předcházelo, s právními předpisy, správnost napadeného Nálezu pak přezkoumal v rozsahu věcných námitek Navrhovatele (srov. ustanovení § 141 odst. 9 správního řádu).

6.1. Postup finančního arbitra v řízení před vydáním Nálezu

Finanční arbitř při hodnocení předmětu sporu postupoval podle ustanovení § 12 odst. 3 zákona o finančním arbitrovi a přiměřeně též podle ustanovení § 50 odst. 1, § 50 odst. 4 a § 52 správního řádu, která vyžadují, aby finanční arbitř při svém rozhodování vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci, volně hodnotil podklady a pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Jeho povinností je obstatat veškeré, byť i stranami sporu nenavržené podklady, které by mohly mít vliv na zjištění skutkového stavu věci.

Na str. 10 a 11 Nálezu finanční arbitř podrobně rozebral jednotlivá skutková zjištění, která ho vedla k závěru, kdy se Navrhovatel dozvěděl o způsobené škodě a osobě škůdce, jakož i dostatečně právně podložil závěry o tom, kdy počala běžet subjektivní promlčecí doba nároku na náhradu škody a kdy tato doba Navrhovateli marně uplynula. Finanční arbitř tak postupoval nejen v souladu s § 12 zákona o finančním arbitrovi, ale rovněž v souladu se zásadou materiální pravdy, kterou je podle ustanovení § 3 správního řádu vázán.

Pokud se finanční arbitř v řízení před vydáním Nálezu dotazoval výzvami Navrhovatele, Instituce I a Instituce II na skutkové okolnosti uzavření Pojistné smlouvy, činil tak nepochybně v souladu se zákonem (§ 10 odst. 3, § 11 a § 12 odst. 1, 3, 4 a 5 zákona o finančním arbitrovi), neboť zjišťoval skutkový stav věci nezbytný pro rozhodnutí předmětu sporu. Postup finančního arbitra nelze považovat za odporující zásadě hospodárnosti a rychlosti řízení, z důvodu, že Instituce I a Instituce II podaly námitku promlčení nároku, kterého se Navrhovatel domáhá. Finanční arbitř musel zodpovědně zjistit okolnosti k posouzení otázky, zda námitka promlčení Instituce I a Instituce II je důvodná, kdy počala běžet subjektivní promlčecí doba a k jakému dni uplynula.

Námitka neúměrné délky řízení rovněž není důvodná, když finanční arbitř v řízení postupoval v zákonem stanovených lhůtách ve smyslu § 15 zákona o finančním arbitrovi a ve věci rozhodl bez zbytečného odkladu Nálezem. K namítané délce řízení přispěl svým postupem rovněž Navrhovatel, který nedodržel lhůtu, ve které měl reagovat na výzvu finančního arbitra a finanční arbitř ho musel opakovaně vyzývat k odstranění nedostatků návrhu (opakovaná výzva finančního arbitra ze dne 26. 8. 2015, evid. č. FA/8973/2015), Navrhovateli na jeho žádost posouval termín seznámení s podklady a opakovaně prodlužoval termín pro vyjádření se k podkladům řízení před vydáním Nálezu.

Pokud naopak finanční arbitr nevyzval Instituci I a Instituci II k opakovanému seznámení s poklady po podání Navrhovatele ze dne 12. 4. 2016, evid. č. FA/7024/2016, kterým Navrhovatel uplatnil nárok na vydání bezdůvodného obohacení pro případ neplatnosti Pojistné smlouvy, činil tak právě v souladu se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení, neboť dovedl, že tato skutečnost (případná jiná právní kvalifikace) nebude mít vzhledem ke skutkovým zjištěním vliv na výsledné rozhodnutí ve věci.

6.2. Promlčení nároku na náhradu škody

Ze zjištěných skutkových okolností vyplývá, že Navrhovatel vypověděl Pojistnou smlouvu právě proto, že se domníval, že mu Instituce I svým postupem způsobuje škodu. Navrhovatel potvrdil, že se chtěl vyvarovat nárůstu pocítené škody, resp. další škodě, a současně se domníval, že výpověď smlouvy je nezbytná pro uplatnění nároku na náhradu škody.

Navrhovatel již v návrhu na zahájení řízení ze dne 12. 11. 2014, sp. zn. FA/9384/2014, argumentoval tím, že „[p]oté, co klient (rozuměj Navrhovatel) na základě ročního výpisu z pojišťovny v roce 2012 zjistil, že parametry Smlouvy nebyly doporučeny v jeho zájmu, přičemž v důsledku doporučení a jednání Zprostředkovatele (rozuměj Instituce II) a Instituce mu vznikla škoda na jeho majetku, Smlouvu vypověděl. S péčí řádného hospodáře k vlastnímu majetku totiž ukončení Smlouvy vyhodnotil jako jedinou možnost, aby zabránil dalšímu zvyšování vlastní újmy v důsledku pokračujícího účtování „zbytečných“ poplatků ze strany pojišťovny. Zároveň ukončení smlouvy bylo jedinou možnou právní cestou pro domáhání se škody, neboť v době trvání Smlouvy nebylo lze se domáhat náhrady škody. Škoda Klientovi vzniká až v okamžiku výplaty odkupného“.

Navrhovatel tak prokazatelně již okamžikem výpovědi Pojistné smlouvy věděl o potencionální škodě a osobě škůdce, vznik škody pak sám spojuje nejpozději s momentem výplaty odkupného.

Pro běh subjektivní promlčecí doby pak není nezbytné, aby měl Navrhovatel přesnou představu o právní kvalifikaci utrpěné újmy (včetně identifikace protiprávního jednání, které ji mělo způsobit) nebo o přesné výši způsobené škody, nýbrž postačí vědomí o tom, že mu byla škoda způsobena a kdo by za ní měl odpovídat. Finanční arbitr tento závěr učinil s odkazem na konstantní judikaturu obecných soudů a nemá důvod na něm nic měnit, resp. Navrhovatel nepředložil takové argumenty, které by finančního arbitra přesvědčily o nesprávnosti závěrů vyslovených obecnými soudy.

Finanční arbitr odmítá námitku Navrhovatele, že v okamžiku sdělení výše odkupného, resp. v okamžiku, kdy mu Instituce I odkupné vyplatila, nepočala běžet subjektivní promlčecí doba pro uplatnění nároku na náhradu škody. Navrhovatel sice rozporuje doručení dopisu, ve kterém jej Instituce I informovala o výši odkupného, naopak výplatu samotného odkupného včetně jeho obdržení potvrzuje.

Finanční arbitr proto setrvává na závěru, že Navrhovateli uběhla marně subjektivní promlčecí doba nejdéle koncem měsíce července roku 2014.

Stejně tak námitka Navrhovatele, že finanční arbitr počátek běhu promlčecí doby pouze dedukoval, nikoli neprokázal konkrétní datum daného měsíce (červenec 2012), není způsobilá nic změnit na závěru marného uplynutí této doby. Ačkoli finanční arbitr neověřil konkrétní den, ve kterém Navrhovatel obdržel odkupné, neboť právě nejpozději tento den Navrhovatel skutečně musel pocítit újmu (obdržel méně, než očekával), vycházel z data pro Navrhovatele nejpriznivějšího, tj. z posledního dne daného měsíce (31. 7. 2012). Navrhovatel však tak jako tak svůj nárok vůči Instituci I uplatnil pozdě, neboť návrh na zahájení řízení před finančním arbitrem podal až několik měsíců po 31. 7. 2014.

6.3. Promlčení nároku na vydání bezdůvodného obohacení

Vzhledem k námitkám promlčení vzneseným oběma institucemi se finanční arbitr musel v Nálezu vypořádat rovněž s promlčením nároku Navrhovatele na vydání bezdůvodného obohacení. Finanční arbitr tak činil v souladu s ustálenou soudní praxí, když Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí ze dne 21. 8. 2003, sp. zn. 29 Odo 162/2003, dovedl, že „[p]rávní kvalifikace žalobou uplatněného nároku je výhradně věcí soudu. Není tedy rozhodné, jak tvrzené skutečnosti, resp. již v řízení učiněná skutková zjištění právně kvalifikuje účastník řízení (obdobně uzavřel ve vztahu k právní kvalifikaci skutkových tvrzení Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí sp. zn. 25 Cdo 643/2000, ze dne 23.1.2002, uveřejněném v časopise Soudní judikatura, číslo 9, ročník 2002, pod číslem 178). Dospěje-li soud k závěru, že skutková zjištění učiněná v řízení lze subsumovat pod jinou hypotézu právní normy než tu, jejíhož naplnění se dovolává účastník řízení, je povinen prověřit důvodnost takovým účastníkem vznesené námitky promlčení i z pohledu těchto závěrů. Jinak řečeno, to, zda námitka promlčení byla žalovaným uplatněna důvodně, soud zkoumá ve vztahu k žalobním tvrzením (k žalobcem uváděným skutkovým okolnostem případu), případně ve vazbě na jistěný skutkový stav věci (v rozsahu, v němž tato zjištění opodstatňují přiznání nároku - lhostejno z jakého titulu). Skutečnost, že soud z těchto tvrzení usoudil na existenci smluvního závazku, zatímco žalovaná z nich dovozovala pouze nárok na vydání bezdůvodného obohacení, tedy soud nezbavuje povinnosti řešit námitku promlčení ve vztahu ke smluvnímu nároku, jehož existenci měl za prokázanou.“.

I přesto, Instituce I v námitkovém řízení (konkrétně podáním ze dne 12. 9. 2016, evid. č. FA/20909/2016) vznesla výslovně námitku promlčení „jak pro případ dovození neplatnosti pojistné smlouvy z důvodu omylu, tak do uplatněného nároku na vrácení bezdůvodného obohacení, tak i do jakýchkoli dalších nároků, které budou finančním arbitrem dovozeny“.

Možnost vznést námitku promlčení až v odvolacím řízení připustil například Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí ze dne 30. 11. 2005, sp. zn. 33 Cdo 631/2004, podle kterého lze námitku promlčení „vznést kdykoli v průběhu řízení až do jeho pravomocného skončení, tedy i v odvolacím řízení, přičemž námitku promlčení uplatněnou až v odvolacím řízení nelze považovat za novou skutečnost ve smyslu ustanovení [§ 205a](#) o. s. ř., neboť nemá charakter skutkového tvrzení, nýbrž jde o námitku, která má hmotněprávní důsledky projevující se v tom, že byla-li vznesena důvodně, došlo k zániku nároku, tj. subjektivní právo přestalo být vznesením námitky promlčení vynutitelné. Při posuzování důvodnosti námitky promlčení vznesené až v odvolacím řízení však nelze přihlížet k novým skutečnostem a důkazům, které nelze v odvolacím řízení přípustně uplatnit s ohledem na zásadu "neúplně apelace" ([§ 205a](#), [§ 211a](#) o. s. ř.)“, přičemž Nejvyšší soud (např. v rozhodnutí ze dne 28. 1. 2011, sp. zn. 33 Cdo 570/2009, nebo ze dne 19. 11. 2014, sp. zn. 32 Cdo 3566/2012) shodně jako Ústavní soud (např. v rozhodnutí ze dne 16. 4. 2015, sp. zn. III. ÚS 678/15) ve své ustálené rozhodovací praxi tyto závěry potvrzují. Ačkoli citované soudy vyslovily tyto závěry pro občanské soudní řízení, nepochybně platí s ohledem na povahu řízení před finančním arbitrem a zásadu právní jistoty účastníků řízení i v řízení před finančním arbitrem.

Je proto nepravdivá a bez významu námitka Navrhovatele, že finanční arbitr o promlčení nároku na vydání bezdůvodného obohacení rozhodoval svévolně.

Objektivní promlčecí doba práva na vydání bezdůvodného obohacení běží od okamžiku, kdy se někdo na úkor jiného skutečně bezdůvodně obohatí, tzn. v posuzovaném případě od okamžiku, kdy se na úkor Navrhovatele měla obohatit Instituce I. Objektivní promlčecí doba pak běží pro každou platbu pojistného samostatně od chvíle jeho zaplacení Navrhovatelem (obdržení Institucí I).

Pro počátek běhu subjektivní promlčecí doby práva na vydání bezdůvodného obohacení je nutná prokázaná vědomost Navrhovatele, že se na jeho úkor někdo bezdůvodně obohatil, a vědomost o osobě, která tak učinila. V případě bezdůvodného obohacení z důvodu neplatné smlouvy to

znamená znalost okolností, které neplatnost smlouvy fakticky zakládají. Není při tom rozhodná znalost přesné výše bezdůvodného obohacení nebo právní kvalifikace toho, že tyto okolnosti, které jsou Navrhovateli známy, neplatnost způsobují.

K běhu promlčecích dob Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí (citovaném již v Nálezu) ze dne 18. 1. 2010, sp. zn. 28 Cdo 3148/2009, uvedl: „[o]tázka běhu subjektivní promlčecí lhůty dle cit. § 107 odst. 1 obč. zák. byla v podobných případech v rozhodnutích Nejvyššího soudu již řešena. Dle ustálené judikatury Nejvyššího soudu ČR je z hlediska posouzení počátku běhu dvouleté promlčecí lhůty rozhodný okamžik, kdy se oprávněný v konkrétním případě skutečně dozví o tom, že došlo na jeho úkor k získání bezdůvodného obohacení a kdo jej získal. Jinak řečeno, pro počátek subjektivní promlčecí doby kuplatnění práva na vydání plnění z bezdůvodného obohacení je rozhodující subjektivní moment, kdy se oprávněný dozví takové okolnosti, které jsou relevantní pro uplatnění jeho práva u soudu (srov. např. rozsudek Nejvyšší soud ČR ze dne 31. 8. 2000, sp. zn. 25 Cdo 2581/98, rozsudek ze dne 27. 3. 2003, sp. zn. 33 Odo 766/2002, jakož i v rozsudek ze dne 25. 4. 2001, sp. zn. 33 Cdo 3003/99, uveřejněný v Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu ročník 2001, svazek 5, pod C 442). V případě bezdůvodného obohacení získaného plněním z neplatné smlouvy (§ 457 obč. zák.) je takovou rozhodující vědomostí znalost oprávněného těch skutkových okolností, z nichž lze dovodit, že smlouva, z níž bylo plněno, je neplatná (srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 3. 2007, sp. zn. 33 Odo 306/2005). Není přitom významné, zda oprávněný má takové právní znalosti, aby byl subjektivně schopen posoudit uvedené skutkové okolnosti a zjistit, že smlouva, podle níž plnil, je neplatná (srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 18. března 2008, sp. zn. 28 Cdo 3977/2007). V souzené věci byla okolnost, že žalobce v době podepsání smlouvy, tj. dne 29. 1. 1991, nebyl nositelem oprávnění k podnikatelské činnosti, známa již ve chvíli vzniku smlouvy“.

Navrhovatel v podání ze dne 12. 4. 2016, evid. č. FA/7024/2016, kterým uplatnil v řízení nárok na vydání bezdůvodného obohacení, argumentuje absolutní neplatností smlouvy z důvodu, že nikdy neobdržel písemnou akceptaci Pojistné smlouvy, ale pouze pojistku vystavenou dne 13. 3. 2008, dále z důvodu, že Instituce I nepřebrala v souvislosti s uzavřením Pojistné smlouvy pojistné riziko, a proto Pojistná smlouva nepředstavuje produkt v rámci pojišťovací činnosti, k jehož uzavření nemá Instituce I oprávnění, a z důvodu absence pojistného zájmu. Navrhovatel tak dovozuje absolutní neplatnost Pojistné smlouvy z okolností, které znal od počátku existence smluvního vztahu, jak sám potvrzuje, nejpozději doručením pojistky ze dne 13. 3. 2008, jejíž obdržení Navrhovatel potvrdil.

Nejvyšší soud v rozhodnutí ze dne 30. 1. 2001, sp. zn. 25 Cdo 968/99, dovodil, že „[p]ro stanovení počátku běhu objektivní promlčecí doby ve smyslu [§ 107 odst. 2](#) obč. zák. je rozhodující okamžik, kdy bezdůvodné obohacení vzniklo. Ke splnění předpokladů pro počátek běhu subjektivní promlčecí doby ([§ 107 odst. 1](#) obč. zák.) pak nemůže dojít předtím, než bezdůvodné obohacení vůbec vznikne. Subjektivní promlčecí doba proto může začít běžet nejdříve s počátkem lhůty objektivní. Bezdůvodné obohacení získané plněním z právního důvodu, který odpadl, vzniká okamžikem, kdy odpadl právní důvod již poskytnutého plnění“.

Subjektivní promlčecí doba nároku na vydání bezdůvodného obohacení z důvodu absolutní neplatnosti Pojistné smlouvy v posuzovaném případě počala běžet současně s počátkem běhu objektivní promlčecí doby, tedy uhrazením každého jednotlivého pojistného, přičemž poslední úhradu pojistného Navrhovatel provedl dne 25. 5. 2012. Subjektivní promlčecí doba uplatněného nároku marně uplynula nejpozději dne 25. 5. 2014, tedy před podáním návrhu na zahájení řízení před finančním arbitrem.

Navrhovatel dále namítá relativní neplatnost Pojistné smlouvy z důvodu omylu ve smyslu § 49a ve spojení s § 40a občanského zákoníku, který spatřuje v tom, že Instituce II užila vůči Navrhovateli nekalých obchodních praktik pro svůj vlastní zisk a Navrhovatel z tohoto důvodu musel hradit něco, co by jinak hradit nemusel, resp. se zavázal k něčemu, co by jinak neuzavřel.

Z rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 19. 10. 2010, sp. zn. 30 Cdo 2929/2009, vyplývá, že „[p]rávo dovolat se tzv. relativní neplatnosti - jak se podává z ustálené judikatury soudů - podléhá promlčení (srov. též Závěry na str. 424 a násl.). Promlčecí doba je tříletá a běží ode dne, kdy právo mohlo být vykonáno poprvé (§ 101 obč. zák.). To, že se věřitel o vzniku svého práva nedozvěděl, nemá podle soudní praxe pro počátek běhu objektivní promlčecí doby vliv (nejde totiž o subjektivní promlčecí dobu podle § 106 , 107 obč. zák.). V judikatuře se rovněž ustálil právní názor, že promlčecí doba podle ustanovení § 101 občanského zákoníku začíná běžet "vždy dnem, kdy došlo k uzavření právního úkonu, a to i při právních úkonech, které ke své účinnosti vyžadují rozhodnutí příslušného orgánu nebo registraci státním notářstvím. Nejvyšší soud např. v rozsudku ze dne 15.4.2003 sp. zn. 32 Odo 568/2002, judikoval, že obecná tříletá promlčecí doba, která podle ustanovení § 101 obč. zák. běží ode dne, kdy právo mohlo být vykonáno poprvé, počíná běžet objektivně. Předmětné právo (nárok) může být vykonáno resp. uplatněno v den, kdy nárok dosáhl ve svém vývoji nejvyššího procesního stádia, jímž je právo (nárok) podat žalobu u soudu (tzv. actio nata). Toto právo není nijak odvislé od subjektivní vědomosti oprávněného subjektu o podstatě práva a o jeho výkonu (uplatnění).“

V souladu s citovaným rozhodnutím se Navrhovatel mohl dovolat relativní neplatnosti Pojistné smlouvy již dnem následující po dni jejího uzavření. K uzavření Pojistné smlouvy došlo v souladu s článkem 3 odst. 2 Všeobecných podmínek pro soukromé pojištění osob (VPP POS 2005/01), které byly nedílnou součástí Pojistné smlouvy, dnem doručení vystavené pojistky ze dne 13. 3. 2008 Navrhovateli. Navrhovatel ve vyjádření ze dne 12. 4. 2016, evid. č. FA/7024/2016, potvrdil, že pojistku obdržel. Z předložených podkladů ani vyjádření stran sice nevyplývá, kterého dne Navrhovatel pojistku skutečně obdržel, finanční arbitr však s ohledem na Navrhovatele coby spotřebitele vycházel z data pro něj nejpříznivějšího. Finanční arbitr proto jako nejzazší den uzavření Pojistné smlouvy, resp. den obdržení pojistky Navrhovatelem, počítal poslední den měsíce března, tj. 31. 3. 2008, ke kterému Navrhovatel současně zaslal Instituci již druhou splátku pojistného.

K řádnému dovolání se relativní neplatnosti Nejvyšší soud v rozhodnutí ze dne 20. 5. 2004, sp. zn. 32 Odo 722/2003, uvedl, že „[p]rojev vůle, kterým se účastník relativní neplatnosti dovolává, musí vyjadřovat jak skutečnost, že jde o uplatnění relativní neplatnosti, tak i vadu právního úkonu, která v dané věci jeho relativní neplatnost způsobila. Přitom skutečnost, že účastník uplatňuje relativní neplatnost, vyplývá již z toho, že z jeho žalobního tvrzení se podává, že pro vadu právního úkonu, která má podle zákona za následek relativní neplatnost, nechce být účinky tohoto úkonu vázán.“

I kdyby finanční arbitr posoudil výpověď Pojistné smlouvy ze dne 14. 5. 2012 jako dovolání se relativní neplatnosti Pojistné smlouvy, musel by konstatovat, že se jí Navrhovatel nedovolal před uplynutím promlčecí lhůty, neboť k němu (pokud vůbec) došlo až po uplynutí 3 let od uzavření Pojistné smlouvy (tj. v posuzovaném případě po 31. 3. 2011). Institucí vznesená námitka promlčení nároku domáhat se relativní neplatnosti Pojistné smlouvy je důvodná. Finanční arbitr se proto dále nezabýval promlčením nároku na vydání bezdůvodného obohacení z relativně neplatné smlouvy, jelikož nezjistil, že by se Navrhovatel v promlčecí lhůtě neplatnosti dovolal.

6.4. Námitka promlčení v rozporu s dobrými mravy

Vznést námitku promlčení je právem každého účastníka smluvního vztahu, které přispívá právní jistotě. Jak vyjádřil Ústavní soud v usnesení ze dne 4. 7. 2002, sp. zn. III. ÚS 21/02: „Účelem promlčení je jednak stimulovat subjekty k včasnému vykonání subjektivních občanských práv (pohledávek), jednak čelit tomu, aby dlužníci nebyli ohledně svých povinností vystaveni po časově neurčitou dobu donucujícímu zákroku (tzv. vynutitelnosti) ze strany soudů. Tím institut promlčení v souladu s požadavkem právní jistoty brání existenci dlouhotrvajících občanských subjektivních práv a jim odpovídajících povinností, které jsou – zejména pokud jde o jejich dokazování po uplynutí delší doby – vždy spjaty s určitou sporností. Lze tedy říci, že povinnému

subjektu je poskytnuta námitka promlčení jako účinná možnost ochrany před výše uvedenými negativními dopady dlouhotrvajících občanských subjektivních práv. Je pak na úvaze tohoto povinného subjektu, zda námitku promlčení uplatní či nikoliv. Současně je třeba připomenout, že občanský zákoník zdůrazňuje i vlastní přičinění subjektů pro ochranu svých práv a požaduje, aby především ony samy sledovaly svá subjektivní práva a činily takové kroky, aby nedocházelo k jejich ohrožování a poškozování. Ústavní soud současně považuje za nezbytné zdůraznit, že institut promlčení patří k těm zásadním a závažným institutům občanského práva hmotného, ale i právního řádu jako celku, že nelze do jeho výkladu zasahovat ať již extenzivně, či restriktivně aplikací dalších obecných institutů právního řádu, tj. i aplikací obecných zásad.“

Nicméně, skutečně lze odmítnout soudní ochranu, resp. vyloučit možnost domáhat se promlčení konkrétního nároku, pokud by z okolností konkrétního sporu vyplývalo, že by takováto námitka byla v rozporu s dobrými mravy, jak tvrdí Navrhovatel.

Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí ze dne 13. 3. 2014, sp. zn. 25 Cdo 2593/2011, uvedl, „[j]estliže by však výkon práva namítat promlčení uplatněného nároku byl toliko prostředkem umožňujícím poškodit jiného účastníka právního vztahu, zatímco dosažení vlastního smyslu a účelu sledovaného právní normou by pro něj zůstalo vedlejší a z hlediska jednajícího by bylo bez významu, jednalo by se sice o výkon práva, který je formálně se zákonem v souladu, avšak šlo by o výraz zneužití tohoto subjektivního práva (označované rovněž jako šikana) na úkor druhého účastníka, a tedy o výkon v rozporu s dobrými mravy (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 6. 2000, sp. zn. 21 Cdo 992/99, uveřejněný v časopise Soudní judikatura č. 11/2000 pod pořadovým číslem 126, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2001, sp. zn. 25 Cdo 2905/99). Uplatnění námitky promlčení by se přičilo dobrým mravům jen v těch výjimečných případech, kdy by bylo výrazem zneužití tohoto práva na úkor účastníka, který marné uplynutí promlčecí doby ničím nezavinil, a vůči němuž by za takové situace zánik nároku v důsledku promlčení byl nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a s důvody, pro které své právo včas neuplatnil. O jednání vykazující znaky přímého úmyslu poškodit druhého účastníka by ovšem nebylo možno uvažovat z okolností a důvodů, z nichž je vznik uplatněného nároku dovozován, nýbrž jen z konkrétních okolností, za nichž byla námitka promlčení tohoto nároku uplatněna. Tyto okolnosti by přitom musely být naplněny v natolik výjimečné intenzitě, aby byl odůvodněn tak významný zásah do principu právní jistoty, jakým je odepření práva uplatnit námitku promlčení (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2001, sp. zn. 25 Cdo 2905/99, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2007, sp. zn. 33 Odo 561/2006)“. Nejvyšší soud v rozhodnutí ze dne 25. 6. 2014, sp. zn. 25 Cdo 960/2014, současně doplnil, že „[r]ozpor uplatnění námitky promlčení s dobrými mravy nelze dovozovat z okolností a důvodů spojených pouze se vznikem práva, ale z okolností, za nichž byla tato námitka vznesena“.

Z provedeného dokazování nevyplývá, že by k promlčení uplatněného nároku Navrhovatele na náhradu škody nebo bezdůvodného obohacení došlo vinou Instituce I nebo Instituce II nebo že by námitka promlčení byla projevem zneužití práva na úkor Navrhovatele, natož pak, aby některý z těchto důvodů byl naplněn v tak výjimečné intenzitě, která by odůvodňovala odepření možnosti uplatnit námitku promlčení.

Navrhovatel měl v okamžiku podání výpovědi Pojistné smlouvy povědomí o tom, že mu mohla vzniknout škoda, resp. že se na jeho konto mohla Instituce I bezdůvodně obohatit, a po dobu delší než dva roky se svých práv nedomáhal. Nelze přitom přihlídnout k tvrzení Navrhovatele, že mimořádná intenzita vyplývá z množství smluv, které Instituce I uzavřela nebo systematickosti toho, jakým způsobem smlouvy uzavírá. Mimořádná míra intenzity by se totiž musela vztahovat ke konkrétním okolnostem (právním a povinnostem) vyplývajícím z konkrétní Pojistné smlouvy vůči jejím smluvním stranám, nikoli navenek vůči jiným klientům Instituce I nebo Instituce II bez ohledu na jejich počet.

K uplynutí subjektivní promlčecí doby tak nedošlo zaviněným jednáním Instituce I, nýbrž pasivitou Navrhovatele. Námitka promlčení práva na náhradu škody ani práva na vydání bezdůvodného obohacení není v rozporu s dobrými mravy.

Námitka Navrhovatele, že uplatnění námitky promlčení práva na vydání bezdůvodného obohacení je v rozporu se snahou zákonodárce zajistit v případě neplatnosti smluvního vztahu rovnováhu práv obou stran, není důvodná. Jak vyplývá z citovaného rozhodnutí Ústavního soudu, zákonodárce včlenil do občanského zákoníku lhůty pro uplatnění práva domáhat se vydání bezdůvodného obohacení za účelem právní jistoty ve vzájemných vztazích, jakož i k ochraně legitimního očekávání, byť s povinností jednotlivých smluvních stran řádně se starat o svá práva (majetek). Pod spravedlivým a rovnovážným uspořádáním práv a povinností vyplývajících z potencionálně neplatné pojistné smlouvy není možné bez dalšího spatřovat jen právo na vrácení toho, co si smluvní strany vzájemně plnily; naopak je potřeba brát v úvahu veškerá zákonná i smluvní práva a povinnosti, která se na posuzovanou situaci vztahují, a to včetně ustanovení o promlčení práv.

Finanční arbitr se proto dále nezabýval ani obecnými námitkami Navrhovatele polemizujícími nad smyslem a účelem právní úpravy promlčení nároků z neplatných pojistných smluv uzavíraných na několik desítek let v tříleté promlčecí době. Ani ty by nemohly změnit nic na závěrech finančního arbitra týkajících se konkrétní Pojistné smlouvy a konkrétních okolností tohoto posuzovaného případu.

6.5. Námitka Navrhovatele vůči výroku II Nálezu

Doplňkové úrazové pojištění pro případ smrti si smluvní strany sjednaly v části *Pojistné podmínky, další ujednání, přílohy* na druhé straně vyhotovení Pojistné smlouvy. Finanční arbitr toto ujednání neshledal neplatným pro nedodržení formy, nesrozumitelnost nebo neurčitost (§ 37 občanského zákoníku). Nedůvodná je tudíž námitka Navrhovatele, že si smluvní strany doplňkové úrazové pojištění nesjednaly.

Navrhovatel nepřednesl v námitkách žádné důvody, které by měly zvrátit závěry finančního arbitra o tom, že není příslušný řešit spory z úrazového pojištění. Finanční arbitr i nadále trvá na své nepřislušnosti k řešení sporu Navrhovatele s Institucí I a Institucí II v části týkající se úrazového pojištění, a proto řízení v této části podle § 14 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 9 písm. a) zákona o finančním arbitrovi ve výroku II Nálezu správně zastavil.

7. K výroku rozhodnutí

Právo na jakékoli plnění (náhradu škody nebo vrácení pojistného, které Navrhovatel uhradil před ukončením Pojistné smlouvy a které by mohlo mít povahu bezdůvodného obohacení z tvrzených důvodů absolutní a relativní neplatnosti Pojistné smlouvy), se promlčelo již před zahájením řízení před finančním arbitrem dne 12. 11. 2014. Instituce I a Instituce II vznesly v řízení námitku promlčení. Finanční arbitr postupoval správně, když se vzhledem k zachování hospodárnosti řízení nezabýval samotným meritem věci poté, co shledal námitku Instituce I a Instituce II o promlčení nároků Navrhovatele jako důvodnou. Ostatně, Navrhovatel v námitkách nerozporoval, že promlčené právo nelze přiznat ani jej úspěšně vymoci.

Finanční arbitr neshledal, že by ve věci rozhodl věcně nesprávně, ani že by Nález a řízení, které mu předcházelo, bylo v rozporu s právními předpisy. Finanční arbitr proto námitky Navrhovatele zamítl a Nález potvrdil.

P o u č e n í :

Rozhodnutí o námitkách je podle § 16 odst. 4 zákona o finančním arbitrovi konečné. Podle § 17 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi doručený nález, který již nelze napadnout námitkami, je v právní moci (*v případě, že bylo vydáno rozhodnutí o námitkách, nabývá nález právní moci dnem doručení rozhodnutí o námitkách – pozn. finančního arbitra*).

Podle § 244 odst. 1 občanského soudního řádu rozhodl-li správní orgán podle zvláštního zákona o sporu a nabylo-li rozhodnutí správního orgánu právní moci, může být tatáž věc projednána na návrh v občanském soudním řízení. Podle § 247 odst. 1 občanského soudního řádu musí být žaloba podána ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí správního orgánu.

V Praze dne 14. 11. 2016

otisk úředního razítka

Mgr. Monika Nedelková
finanční arbitř